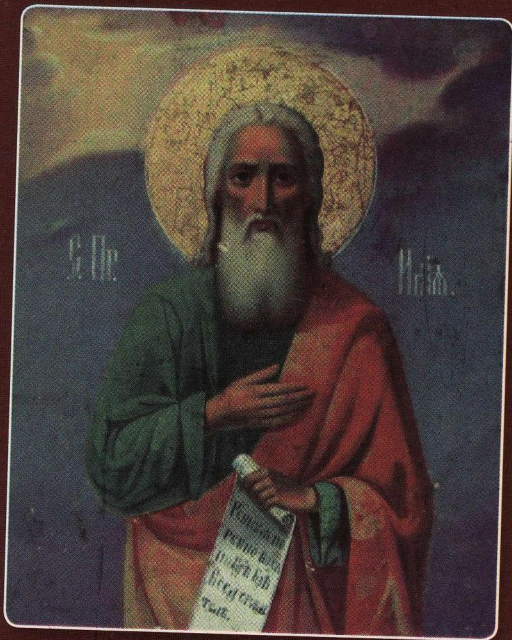

Viaţa şi Paraclisul Sfântului Prooroc Ilie,

al doilea înainte-mergător, al celei de a doua veniri a lui Hristos

Viaţa şi Paraclisul Sfântului Prooroc Ilie, al doilea înainte-mergător, al celei de a doua veniri a lui Hristos

Se tipăreşte cu binecuvântarea
Preasfinţitului Părinte GALACTION
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

EDITURA CARTEA ORTODOXĂ
ALEXANDRIA • 2017

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei. (Protos. Nicodim Măndiță)

Difuzare:

EDITURA AGAPIS

Str. Mențiunii Nr. 7 Sector 2, București
Tel./Fax: 021-2410673, Mobil: 0733-580000
editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa
www.edituraagapis.ro
sau de la librăria Editurii Agapis,
din strada Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București
unde puteți beneficia de **reduceri de preț.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Viața și Paraclisul Sfântului Prooroc Ilie, al doilea înainte-mergător al celei de a doua veniri a lui Hristos
/ se tipărește cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Galaction, Episcopul Alexandriei și Teleormanului.
Alexandria: Cartea Ortodoxă, 2017
ISBN 978-606-529-338-0

23

Viata Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul

Patria Sfântului Ilie, proorocul lui Dumnezeu, a fost țara Galaadului, de cealaltă parte de Iordan, care se învecinează cu Arabia și cu cetatea Tesvi, după care s-a numit și Tesviteanul. El s-a născut din seminția lui Aaron, din tată cu numele Sovac. În timpul în care maica sa l-a născut, Sovac, tatăl lui, a văzut niște bărbați îmbrăcați în haine albe, vorbind cu pruncul și învelindu-l pe el cu foc, băgându-i văpaie de foc în gură, ca să mănânce. Aceasta văzând-o tatăl său și spăimântându-se, s-a dus la Ierusalim și a spus preoților vedenia sa. Unul din acei preoți, bărbat mai înainte văzător, i-a zis: „Omule, nu te teme de vedenia aceea pentru pruncul tău, dar să știi că el va fi locaș al luminii darului lui Dumnezeu și cuvântul lui va fi ca focul de puternic și de lucrător. Râvna lui către

Domnul şi viaţa lui fiind bineplăcută lui Dumnezeu, va judeca pe Israel cu sabie şi cu foc".

Un semn ca acesta şi o mai înainte-vestire pentru Sfântul Ilie la naşterea lui i-a fost arătată, adică ce fel avea el să fie, după ce va veni la vârsta bărbatului desăvârşit. Pruncul, crescând, avea înclinare către preoţie, ca unul ce era din seminţie preoţească. Deci, punându-şi nădejde în Dumnezeu din tinereţe, a iubit curăţia fecioriei şi petrecea într-însa ca un înger al lui Dumnezeu, cu sufletul şi cu trupul. Lui îi plăcea să se îndeletnicească în dumnezeiasca gândire. Adeseori ieşea la linişte în locurile pustiului şi astfel mult vorbea cu Însuşi Dumnezeu, prin rugăciunea cea fierbinte, arzând ca un serafim de dragoste înfocată către Dânsul. El era iubit de Dumnezeu, pentru că Domnul iubeşte pe cei ce-L iubesc pe El. Toate câte cerea de la milostivirea lui Dumnezeu, le lua ca unul ce aflase înaintea Lui mult dar.

Sfântul Ilie, auzind şi văzând fărădelegile ce se făceau în poporul cel răzvrătit a lui Israel – împăraţii petrecând în păgânătate, judecătorii şi cei mari făcând nedreptăţi, popoarele slujind urâciunilor idoleşti, fără frică şi fără teamă de

Dumnezeu, tăvălindu-se în necurăție și aducând pe fiii lor ca jertfă diavolilor; iar adevărații cinstitori de Dumnezeu se primejduiau în strâmtorare și în prigonire, necăjindu-se și dându-se la moarte – îl durea foarte tare inima și se tânguia; pe de o parte, pentru pierderea sufletelor omenești, iar pe de alta, pentru prigonirea cea cumplită împotriva drepților. El se mâhnea mai vârtos pentru necinstirile ce se făceau adevăratului Dumnezeu de cei necredincioși, se întrista și se umplea de râvnă pentru toate câte vedea.

Deci, mai întâi s-a rugat la Dumnezeu să întoarcă pe cei păcătoși la pocăință; dar, de vreme ce Dumnezeu are trebuință de la cei păcătoși de chiar voința lor spre bine, iar în acei oameni împietriți nu era deloc acea voință a binelui, de aceea proorocul râvnind foarte mult, s-a rugat lui Dumnezeu să-i pedepsească vremelnic, ca măcar astfel să se înțelepțească. Dar, văzând pe Domnul zăbavnic spre pedepsire, ca pe un iubitor de oameni și îndelung răbdător, a îndrăznit a cere să-i poruncească lui să pedepsească pe cei călcători de lege, că poate se vor întoarce oamenii spre pocăință când vor

fi pedepsiți de om. Deci el nu s-a depărtat de o rugăciune ca aceea până ce nu a câștigat-o. A luat cererea aceea de la Preaînduratul Dumnezeu pentru că El nu voia, ca un Părinte iubitor de fii, să mâhnească pe acel iubit rob al Său, care Îi slujea Lui ca un fiu, necălcând nici cea mai mică poruncă a Lui; ci precum Ilie Îi era în toate ascultător, nemâhnindu-L câtuși de puțin vreodată, tot așa și Dumnezeu îi asculta rugăciunile lui, nemâhnindu-l pe dânsul.

Pe acea vreme împărățea peste Israel, Ahab, împăratul cel fărădelege, având scaunul său în Samaria – acel loc era atunci al treilea scaun al împărăției lui Israel. Cel dintâi era în partea lui Efrem. Al doilea, în Tere, în partea lui Manase. Al treilea, în Samaria, tot în partea lui Efrem. Ahab și-a luat de soție pe Izabela, fata lui Ieteval, împăratul Sidonului și a adus cu ea în Samaria pe urâciunea acelei cetăți, pe idolul Baal și l-a pus în casa lui, pe care o zidise în Samaria. Ei se închinau aceluia ca unui Dumnezeu și tot Israelul venea la închinarea idolului Baal. Acel împărat a mâniat pe Dumnezeul Cel Preaînalt, mai mult decât toți împărații care au fost în Israel înaintea lui, căci a înmulțit

foarte mult închinăciunea la idoli în împărăția sa. Deci, proorocul lui Dumnezeu Ilie, a mers la Ahab, fiind plin de râvnă către Dumnezeu, spre a-l mustra pentru rătăcire, că, părăsind pe Dumnezeul lui Israel, se închina diavolilor și pe toate popoarele le trăgea cu sine în pierzare.

Văzând pe împărat că nu asculta sfaturile lui, Sfântul Prooroc Ilie a adăugat și fapte pe lângă cuvinte, pedepsind pe potrivnicul lui Dumnezeu și pe poporul lui. El a zis: „Viu este Dumnezeul puterilor, Dumnezeul lui Israel, înaintea Căruia stau eu, că nu va fi în anii aceștia rouă și ploaie din cer pe pământ, decât numai prin cuvântul gurii mele. Aceasta zicând, a plecat dinaintea lui Ahab. Deci, îndată cu cuvântul proorocului s-a încuiat cerul și s-a făcut secetă și nici o picătură de ploaie sau de rouă n-a picat de sus pe pământ, iar uscăciunii pământului a urmat nerodirea, lipsa de hrană și foametea poporului. Pentru că împăratul greșind singur, a venit mânia lui Dumnezeu asupra lui și a tuturor și toată împărăția se primejduia, ca și mai înainte pentru păcatul lui David. Proorocul lui Dumnezeu, Ilie, aștepta să se pedepsească Ahab, împăratul lui Israel și, cunoscându-și

rătăcirea sa, să se întoarcă prin pocăință la Dumnezeu și pe popoarele cele răzvrătite să le întoarcă cu sine la calea cea dreaptă.

După ce l-a văzut pe Ahab petrecând în împietrire oarecând Faraon şi că nici nu gândea să se lase de acea păgânătate, ci mai vârtos mergând în adâncul răutății, prigonind şi ucigând pe cei ce slujeau lui Dumnezeu cu dreaptă credință, a lungit acea pedeapsă până în al doilea şi al treilea an. Atunci s-a împlinit cuvântul Sfântului Prooroc Moise, întâiul văzător de Dumnezeu, care a zis către Israel: „Va fi cerul deasupra capului tău de aramă şi pământul cel de sub tine de fier. Pentru că, încuindu-se cerul, pământul nu avea umezeală, nici își dădea rodul său asupra lui; pomii și florile se vestejiseră şi toată iarba pământului se uscase.

Astfel pieriseră toate roadele pământului, grădinile, țarinile şi câmpiile se făcuseră pustii, fiindcă nu puteau nici să are, nici să semene. Izvoarele apelor se uscaseră, râurile erau mici şi păraiele secaseră, iar apele care erau mari se împuţinaseră. Tot pământul rămăsese fără de apă şi uscat, încât oamenii, dobitoacele şi

păsările mureau de foame. Dar această foamete nu era numai asupra poporului lui Israel, ci venise şi asupra ţărilor dimprejur, pentru că, aprinzându-se o casă din cetate, erau în primejdie şi cele de primprejur. Astfel, casa lui Israel atrăgând asupra sa mânia lui Dumnezeu, din această pricină pătimea toată lumea.

Acestea s-au făcut nu atât cu mânia lui Dumnezeu, cât cu râvna proorocului Ilie, pentru că Domnul, Preamilostivul iubitor de oameni, biruindu-se de îndurările Sale şi văzând primejdia popoarelor şi pieirea tuturor vieţuitoarelor, voia să trimită ploaie pe pământ; dar se oprea, făcând voia proorocului, care zisese: „Viu va fi Domnul, că nu va pogorî ploaie sau rouă pe pământ, decât numai prin cuvântul gurii mele. Zicând acestea, el era cuprins după Dumnezeu cu atâta râvnă, încât nu se cruţa nici pe sine; căci ştia că, dacă va lipsi hrana de pe pământ, atunci şi el va răbda aceeaşi foamete ca şi celelalte popoare. Însă nu se îngrijea de aceasta, mai bine voia să moară de foame decât să miluiască pe păcătoşii care nu se pocăiau şi erau ca nişte vrăjmaşi ai lui Dumnezeu.

Dar Domnul cel milostiv, a trimis pe prooroc într-un loc deosebit, depărtat de oameni, zicându-i: „Du-te spre răsărit şi ascunde-te la pârâul Cherit cel de lângă Iordan. Acolo vei bea apă din pârâu, iar corbilor le-am poruncit să te hrănească. Domnul a făcut aceasta, pe de o parte, ca să păzească pe prooroc de mâinile ucigaşe ale Izabelei, iar pe de altă parte, că nu voia să-l omoare cu foamea, ci să-l aducă în umilinţă pentru popoarele care se topeau şi mureau de foame şi sete, prin chipul corbilor şi al râului Cherit. Firea corbilor este mult mai mâncătoare de cărnuri decât a altor păsări şi nu se milostivesc nu numai spre oameni, dar nici spre puii lor; căci cum fac pui, îndată îi părăsesc să moară de foame, zburând aiurea.

Dar purtarea de grijă a lui Dumnezeu îi hrăneşte, trimiţându-le în gură muşte din văzduh. Deci, corbii, zburând în toate zilele la prooroc, după porunca lui Dumnezeu, îi aduceau hrană: dimineaţa pâine, iar seara carne. Dumnezeu, orânduind aceasta, părea că-i grăieşte cu vorbe tainice în inima lui: „Vezi, cum corbii, care sunt sălbatici, lacomi, mâncăcioşi, urâtori de pui, se ostenesc pentru hrănirea ta? Ei

singuri, fiind flămânzi, îți aduc ție de mâncare; iar tu, fiind om, nu te milostivești spre oameni. Tu nu voiești să omori numai pe oameni, ci și dobitoacele și păsările!" Asemenea, când proorocul a văzut după câteva zile și râul secat, Dumnezeu a zis către dânsul: „Acum este vremea de a milui făptura cea muncită și a trimite ploaie spre dânsa, ca să nu mori nici tu de sete". Însă râvnitorul lui Dumnezeu se întărea, rugându-se lui Dumnezeu dimpotrivă, ca să nu fie ploaie, până ce nu se vor pedepsi cei neînvățați și se vor pierde de pe pământ vrăjmașii lui Dumnezeu.

Deci, Domnul, plecând cu înțelepciune spre milă pe robul Său, l-a trimis în Sarepta Sidonului, care nu era sub stăpânirea împăratului lui Israel, la o femeie văduvă și săracă, ca să se gândească în sine câtă primejdie a adus, nu numai asupra oamenilor bogați și însurați, dar și asupra văduvelor sărace, cărora, nu numai în vreme de foamete, ci și în îndestulare și belșug, de multe ori le lipsește hrana zilnică. Proorocul, ducându-se la porțile acelei cetăți, a văzut acolo o văduvă adunând lemne, nu mai mult decât două despicături; dar nu avea nici

făină în vas, decât numai un pumn şi într-un ulcior o picătură de untdelemn. El, fiind flămând, a cerut de la dânsa o bucată de pâine. Ea, spunându-i despre sărăcia cea mare, i-a zis şi aceasta, că din acel pumn de făină trebuie să gătească masa cea mai de pe urmă pentru ea şi pentru copilul ei, iar după aceea să moară de foame.

Omul lui Dumnezeu putea şi prin aceea să se umilească şi să-i fie milă de toate văduvele cele sărace, care se topeau de foame, dar râvna cea mare din el către Dumnezeu biruia pe toate, neîngrijindu-se de făptura care pierea, voind numai să preamărească pe Făcătorul şi să arate în toată partea cea de sub cer tăria cea atotputernică a Aceluia. El, având de la Dumnezeu darul facerii de minuni, după măsura credinţei sale, a înmulţit cu îndestulare făina şi untdelemnul în casa văduvei. Astfel au fost hrăniţi de dânsul până ce a trecut vremea de foamete. El a înviat cu rugăciunea sa pe fiul ei care murise, prin suflarea de trei ori asupra lui. Despre acest lucru se citeşte în dumnezeiasca Scriptură şi se povesteşte că numele lui era Iona, care, venind în vârstă, s-a învrednicit

de darul proorocesc. El a fost trimis de Dumnezeu să propovăduiască pocăinţă în cetatea Ninive şi, fiind înghiţit de un chit, a ieşit din el după trei zile. Aceasta a închipuit în sine Învierea lui Hristos cea de a treia zi, precum se povesteşte pe larg în prooroceasca lui carte şi în viaţa lui.

După trecerea celor trei ani de neplouare şi de foamete, preabunul Dumnezeu, văzând zidirea sa că se topise desăvârşit de foame, s-a pornit spre milostivire şi a zis către robul Său Ilie: „Du-te şi te arată lui Ahab, pentru că voiesc să miluiesc lucrul mâinilor mele, să dau ploaie şi să adăp pământul cel uscat prin cuvântul gurii tale, ca să-l fac aducător de roade; căci acum şi Ahab se pleacă spre pocăinţă şi te caută, voind să te asculte la ceea ce-i vei porunci". Plecând Proorocul Ilie din Sarepta Sidonului, s-a dus în Samaria, cetatea împărăţiei lui Israel.

Împăratul Ahab avea un iconom cu numele Obadia, bărbat temător de Dumnezeu, slujind cu credinţă aceluia. El ascunsese de sabia Izabelei o sută de prooroci ai Domnului, în două peşteri, câte cincizeci într-una şi îi hrănea cu pâine

și cu apă. Pe acest iconom al său, chemându-l împăratul Ahab la sine mai înainte de venirea lui Ilie la dânsul, l-a trimis să caute iarbă uscată pe la pâraiele apelor, pentru hrănirea puținilor cai ce rămăseseră și a celorlalte dobitoace. Când Obadia a ieșit din cetate, a întâmpinat pe Sfântul Prooroc Ilie și i s-a închinat până la pământ, apoi i-a spus că Ahab l-a căutat cu dinadinsul prin toată împărăția sa. Sfântul Ilie a zis către Obadia: „Du-te și spune Stăpânului tău că vin la dânsul." Obadia se lepăda, zicând: „Mă tem că, dacă voi pleca de lângă tine, Duhul Domnului să nu te răpească în altă parte și mă voi face mincinos înaintea stăpânului meu, care, mâniindu-se, mă va ucide". Sfântul Ilie i-a zis: „Viu este Domnul puterilor, Căruia Îi stau înainte, că astăzi mă voi arăta lui Ahab". Deci, Obadia, ducându-se, a spus împăratului toate acestea, iar el, grăbindu-se, a ieșit în întâmpinarea omului lui Dumnezeu și când l-a văzut, îndată, din răutatea pe care o avea în sine, a îndrăznit a zice către dânsul un cuvânt aspru ca acesta: „Oare tu ești cel ce răzvrătești pe Israel?" Iar proorocul lui Dumnezeu i-a răspuns împotrivă fără frică: „Nu eu

răzvrătesc pe Israel, ci tu şi casa tatălui tău; căci aţi părăsit pe Dumnezeul vostru şi v-aţi aplecat necuratului idol Baal".

Dar proorocul, ca cel ce avea în sine puterea dumnezeiescului ajutor, a început a porunci împăratului cu stăpânire, zicându-i: „Acum, trimiţând, adună la mine în muntele Carmelului, pe toate cele zece seminţii ale lui Israel şi să aduci fără de ruşine pe cei patru sute şi cincizeci de prooroci ai lui Baal. Asemenea să aduci şi pe ceilalţi patru sute şi cincizeci de prooroci, care jertfesc în munţii cei înalţi şi în prăpăstii, la alţi necuraţi idoli care cu toţii mănâncă din masa Izabelei. Toţi aceia să se întrebe cu mine despre Dumnezeu şi vom vedea care este Dumnezeul cel adevărat".

Împăratul, trimiţând în pământul lui Israel, a adunat în muntele Carmelului pe toţi proorocii cei mincinoşi, împreună cu slugile lor şi cu mult popor şi însuşi Ilie râvnitorul către Dumnezeu a mers acolo. Stând el înaintea tuturor, a zis către împărat şi către tot poporul lui Israel: „Până când veţi şchiopăta voi de amândouă gleznele voastre? Dacă Dumnezeu, Care v-a scos pe voi din pământul Egiptului, este

Dumnezeu, apoi pentru ce nu mergeţi în urma Lui? Iar dacă Baal este zeul vostru, apoi mergeţi după el". La aceste cuvinte ale lui, poporul tăcea şi nici nu putea răspunde ceva; căci toţi câţi erau israeliteni, erau mustraţi de conştiinţă pentru rătăcirea lor. Proorocul le-a zis: „Iată acum, ca să cunoaşteţi pe adevăratul Dumnezeu, faceţi ceea ce vă voi porunci. Mă vedeţi pe mine proorocul Domnului, rămas singur în tot Israelul, iar pe toţi ceilalţi i-aţi ucis. Vedeţi aici şi pe proorocii lui Baal, cei atât de mulţi; deci, aduceţi-ne nouă doi viţei spre jertfe, mie unul, iar slujitorilor lui Baal altul, şi să nu ne daţi foc. Drept aceea, peste a cărui jertfă va cădea focul din cer şi o va arde, al aceluia este adevăratul Dumnezeu şi toţi să vă închinaţi acelui Dumnezeu, iar potrivnicii să se dea morţii".

Poporul, auzind aceasta, a lăudat judecata proorocului lui Dumnezeu şi au zis: „Aşa să fie! Bun este cuvântul acesta". Şi fiind aduşi amândoi viţeii în mijlocul soborului, Sfântul Ilie a zis către proorocii cei fără de ruşine ai lui Baal: „Alegeţi-vă un viţel şi aduceţi-l întâi voi jertfă, de vreme ce voi sunteţi mai mulţi, iar eu sunt singur, deci, voi face pe urmă. Şi punând viţelul

pe lemne, să nu aprindeţi focul, ci să vă rugaţi către zeul vostru Baal, ca să vă trimită foc din cer şi să vă ardă jertfa". Proorocii lui Baal au făcut aşa. Ei, aruncând sorţi, şi-au luat un viţel, apoi, punând lemne multe, au junghiat viţelul, l-au tăiat în bucăţi, l-au pus pe altar şi au început a se ruga către Baal, zeul lor, ca să le trimită foc spre jertfa lor. Ei au chemat numele aceluia de dimineaţă până la amiază, strigând: „Ascultă-ne, Baale, ascultă-ne pe noi!" Dar nu era nici glas, nici ascultare şi toţi alergau împreună împrejurul jertfelnicului lor.

Dar când a venit la amiază Ilie, proorocul lui Dumnezeu, îi batjocorea şi le zicea: „Strigaţi cu glas mare ca să vă audă zeul vostru, de vreme ce acum poate are altă îndeletnicire; poate face altceva sau vorbeşte cu alţii sau benchetuieşte sau doarme. Deci strigaţi cu glas mare, ca să-l deşteptaţi!" Proorocii cei mincinoşi strigau tare şi se crestau cu cuţitele, după obiceiul lor; iar unii se băteau cu bicele până la ţâşnirea sângelui lor.

Apropiindu-se seara şi popii cei fără de ruşine nesporind nimic, Sfântul Ilie Tesviteanul le-a zis: „Tăceţi de acum şi încetaţi căci a sosit

vremea jertfei mele. Proorocii lui Baal au încetat, dar Ilie a zis către popor: „Apropiați-vă de mine!" Toate popoarele s-au apropiat de dânsul și a luat douăsprezece pietre, după numărul celor douăsprezece seminții ale lui Israel, le-a pus pe altarul Domnului, apoi, tăind vițelul în bucăți, l-a pus pe lemne, a săpat groapă împrejurul altarului și a poruncit popoarelor ca, luând patru vase de apă, să toarne apa pe jertfă și pe lemne și au făcut așa. Apoi el le-a zis: „Turnați al doilea rând!" și au turnat. Apoi le-a mai zis: „Turnați al treilea rând!" și au turnat. Apa a udat toate cele ce erau pe altar și a străbătut și împrejurul altarului, încât groapa s-a umplut cu apă.

Atunci Sfântul Ilie, privind către cer, a strigat către Dumnezeu: „Doamne, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacob, ascultă-mă pe mine, robul Tău, și trimite foc peste această jertfă, ca astăzi să cunoască toate aceste popoare, că Tu singur ești Dumnezeul lui Israel și eu robul tău și Ție ți-am înălțat această jertfă. Ascultă-mă pe mine, Doamne, ascultă-mă cu foc, pentru ca să se întoarcă inimile acestor popoare în urma Ta. Și a căzut foc din cer de la

Domnul şi a mistuit toate jertfele cele întregi, lemnele, pietrele, ţărâna şi apa care erau în groapă. Popoarele, văzând aceasta, au căzut cu feţele la pământ, strigând: „Cu adevărat Acesta este Unul Dumnezeu şi nu este altul afară de El." Sfântul Ilie le-a zis: „Prindeţi pe proorocii lui Baal, ca să nu scape nici unul dintr-înşii. Oamenii au prins pe toţi proorocii mincinoşi şi Sfântul Ilie i-a dus la râul Chişon, care curgea şi acolo i-a junghiat cu mâna sa; iar necuratele lor stârvuri le-a aruncat în apă, ca să nu se spurce pământul cu ele, nici să se vatăme văzduhul de mirosul lor.

După aceasta, Sfântul Ilie a zis către împăratul Ahab ca degrabă să mănânce şi să bea, să înhame caii la caretă şi să plece în cale, pentru că o să se coboare ploaie mare şi o să-i ude pe toţi. Deci, Ahab şezând să mănânce şi să bea, Sfântul Ilie s-a suit în muntele Carmelului şi, plecându-se la pământ, şi-a pus faţa între genunchii săi şi s-a rugat lui Dumnezeu să trimită ploaie pe pământ şi îndată cu rugăciunea lui, ca şi cu o cheie, s-a deschis cerul şi s-a coborât o ploaie mare, încât a udat pe toţi şi pământul cel însetat l-a adăpat din destul.

Atunci împăratul Ahab, cunoscând rătăcirea sa, plângea pentru păcatele sale, mergând pe cale spre Samaria. Sfântul Ilie, încingându-și mijlocul, a alergat pe jos înaintea lui Ahab bucurându-se în Domnul său.

Împărăteasa Izabela, soția lui Ahab, înștiințându-se de toate acestea, s-a umplut de iuțime și de mânie pentru pierderea proorocilor săi celor fără de rușine și a trimis la Sfântul Ilie, jurându-se pe zeii săi, că a doua zi, în ce ceas a ucis el proorocii lui Baal, în același ceas îl va ucide și ea. Sfântul Ilie s-a temut de moarte, ca un om supus neputinței firii omenești, după ceea ce s-a zis: „Ilie era asemenea om pătimaș!" Și a fugit de frica Izabelei în Beer-Șeba, pământul Iudeei, și s-a dus în pustie. Într-o zi a stat să se odihnească sub un arbore și, fiind mâhnit, se ruga lui Dumnezeu de moarte, zicând: „Doamne, destul am trăit pe pământ până acum, ia acum de la mine sufletul meu. Oare eu sunt mai bun decât părinții mei?" Aceasta a grăit-o proorocul, nu că era supărat de acea prigonire, ci ca un râvnitor al lui Dumnezeu, care nu suferea răutățile omenești, necinstirea lui Dumnezeu și hulirea

Preasfântului Său nume. Lui îi era mai uşoară moartea, decât să audă şi să vadă oamenii cei fărădelege, defăimând şi lepădând pe Dumnezeu, Ziditorul lor.

Astfel rugându-se, s-a culcat şi a adormit sub copacul acela, când iată, îngerul Domnului s-a atins de el, zicându-i: „Scoală-te şi mănâncă". Deşteptându-se Ilie, a văzut la căpătâiul său o azimă caldă şi un ulcior cu apă. Deci, sculându-se, a mâncat şi a băut şi apoi iarăşi a adormit. Atunci îngerul s-a atins a doua oară de el, zicând: „Scoală şi mănâncă, căci calea îţi este depărtată!" Deci, sculându-se el, a mâncat şi a băut. El, întărindu-se bine, a mers patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, până la muntele Horeb. Acolo a locuit singur în peşteră, vorbind mai întâi cu îngerul, după aceea cu Dumnezeu singur, Care i S-a arătat în vânt subţire, suflând cu linişte prin văzduh luminos. Când Domnul se apropia de dânsul, mergeau înainte cele mai înfricoşate semne ale venirii Lui. La început era un vifor mare, care răsturna dealurile şi sfărâma pietrele; după aceea venea foc, dar nu venea încă Domnul în foc, iar după foc venea un glas de lumină subţire şi acolo era Domnul.

Când Ilie a auzit de venirea Domnului, şi-a acoperit faţa cu cojocul lui şi, ieşind, stătea înaintea peşterii. Când a auzit pe Domnul grăind către dânsul: „Ce faci aici, Ilie?" El a răspuns: „Râvnesc după Tine, Doamne, Atotţiitorule, că fiii lui Israel au părăsit legea Ta, altarele Tale le-au risipit, pe prooroci i-au tăiat cu sabia şi am rămas numai eu singur; deci, acum caută şi sufletul meu să mi-l ia". Domnul, mângâindu-l pe el în necaz, i-a spus că nu tot poporul lui Israel s-a depărtat de la Dânsul; ci mai are ascunşi dintre robii Săi încă şapte mii, care nu şi-au plecat genunchii zeului Baal. După aceea, i-a vestit însă şi pierderea lui Ahab şi a Izabelei împreună cu toată casa lor, care avea să fie cât de curând; apoi a poruncit Domnul ca pe un oarecare bărbat vestit cu numele Iu, să-l numească la împărăţia lui Israel, ca unul ce are să piardă toată seminţia lui Ahab. Domnul a mai poruncit ca pe Elisei să-l ungă prooroc. Astfel, Dumnezeu, mângâind pe robul Său, S-a dus de la dânsul.

Proorocul Ilie, plăcutul lui Dumnezeu, după porunca Domnului ducându-se de acolo, a găsit pe Elisei, fiul lui Safat, arând pământul cu

douăsprezece perechi de boi și, după ce și-a pus cojocul peste el, i-a spus voia Domnului și l-a numit pe el prooroc. După aceasta, Elisei a zis către dânsul: „Rogu-mă ție, lasă-mă puțin timp să sărut pe tatăl și pe maica mea și apoi voi merge după tine". Sfântul Ilie neoprindu-l, Elisei s-a dus de a sărutat pe tatăl și pe maica sa și, înjunghiind o pereche de boi, cu care el singur ara, a dat ospăț vecinilor și casnicilor săi; apoi a plecat după Sfântul Ilie, fiindu-i lui slugă și ucenic și urmându-i în tot locul. În acel timp, împăratul Ahab, fiind stăpânit de Izabela, nelegiuita lui soție, spre cele mai dinainte răutăți ale ei, a făcut altă fărădelege în acest fel.

Un om oarecare israelitean, anume Navute (Nabot), avea o vie în Samaria, lângă aria împăratului Ahab. Acesta a zis către Navute: „Dă-mi mie via ta, ca să fac o grădină de verdețuri, pentru că este aproape de casa mea; iar eu îți voi da ție altă vie mai bună decât acesta. De nu-ți va fi cu plăcere, atunci îți voi da argint pe ea." Navute a răspuns: „Să nu-mi fie mie acesta de la Domnul Dumnezeul meu, ca să-ți dau eu ție moștenirea părinților mei". Auzind aceasta Ahab, s-a întors la casa sa tulburat

şi deznădăjduit de cuvintele lui Navute şi de necaz n-a mâncat deloc. Atunci Izabela, înştiinţându-se de cauza mâhnirii lui, a râs de dânsul şi a zis: „Oare în acest fel este stăpânirea ta, împărate al lui Israel? Tu nu eşti puternic asupra unui om, să faci după voia ta? Nu mai fi mâhnit şi mănâncă pâine; apoi mai aşteaptă puţin că eu singură îţi voi da în mâini via lui Navute".

Aceasta zicând, a dat poruncă în numele împăratului la mai-marii cetăţilor lui Israel şi a pecetluit-o cu pecetea împărătească. Într-însa a scris ca să pună asupra lui Navute o pricină nedreaptă, ca şi cum ar fi vorbit rău de Dumnezeu şi de împărat; apoi, punând în faţă martori mincinoşi, l-au ucis cu pietre afară din cetate. Astfel s-a săvârşit acea nedreaptă ucidere, din porunca celor fărădelege. Murind nevinovatul Navute, Izabela a zis către Ahab: „Acum moşteneşte via lui Navute fără de argint, pentru că el s-a dus dintre cei vii".

Ahab, auzind de uciderea lui Navute, s-a mâhnit puţin, apoi s-a dus să ia via; dar pe drum a fost întâmpinat, din porunca lui Dumnezeu, de Sfântul Prooroc Ilie. Acesta a zis

către dânsul: „Deoarece ai ucis cu nedreptate pe Navute cel nevinovat şi i-ai răpit viaţa lui, pentru aceasta zice Domnul: „În locul în care au lins câinii sângele lui Navute, tot în acel loc şi sângele tău îl vor linge câinii. Asemenea şi pe femeia ta, Izabela, o vor mânca câinii şi toată casa ta se va pierde".

Ahab, auzind cuvintele acestea, a plâns şi, lepădând hainele sale împărăteşti, s-a îmbrăcat în sac şi a postit. Atât a putut de mult acea pocăinţă a lui înaintea lui Dumnezeu, încât acea vremelnică pedeapsă a luat-o de pe casa lui şi a amânat moartea sa, pentru că Domnul a zis către proorocul Său Ilie: „De vreme ce Ahab s-a smerit, pentru aceasta în zilele lui nu voi aduce rele asupra casei lui". După aceasta, Ahab a mai vieţuit trei ani şi apoi a fost ucis în război. El a fost adus în Samaria cu careta lui, iar sângele care cursese l-au lins câinii, după cuvântul proorocului lui Dumnezeu. Asemenea şi cele proorocite despre Izabela şi despre toată casa lui Ahab, s-au împlinit toate la vremea lor, după răpirea Sfântului Ilie.

După moartea lui Ahab, a împărăţit în locul lui fiul său, Ohozie; dar precum a fost

moştenitor la scaunul tatălui său, tot aşa a fost şi al păgânătăţii. Deci, ascultând pe Izabela, ticăloasa sa mamă, a slujit cu jertfe şi cu închinăciune necuratului Baal şi a mâniat foarte tare pe Domnul Dumnezeul lui Israel, iar din întâmplare, a căzut de pe fereastra foişorului său şi s-a îmbolnăvit. Atunci a trimis soli la zeul Baal, mai bine zis la diavolul care locuia în acel idol. El dădea răspunsuri mincinoase la cei ce-l întrebau despre sănătatea sa, adică dacă se va scula din pat.

Trimişii lui Ohozie ducându-se la Baal, i-a întâmpinat în cale proorocul lui Dumnezeu Ilie, din porunca Domnului, şi a zis către dânşii: „Oare nu este Dumnezeu în Israel de vă duceţi să întrebaţi pe întinatul Baal? Întoarceţi-vă şi spuneţi împăratului, care v-a trimis: Domnul zice astfel: «Nu te vei mai scula de pe patul pe care te-ai culcat, ci pe el vei muri» Ei, întorcându-se, au spus aceste cuvinte împăratului cel bolnav. Împăratul i-a întrebat: „Ce fel de om era acela care a spus aceste cuvinte?" Ei au răspuns: „Era păros şi încins cu o curea peste mijloc". Împăratul a zis: „Acela a fost Ilie Tesviteanul".

Apoi a trimis pe un ostaş al său, mai mare peste 50, ca să prindă pe Ilie și să-l aducă la dânsul. Ducându-se, l-au găsit în muntele Carmelului, pentru că acolo obişnuia a petrece mai mult. Mai-marele acela, văzându-l şezând în vârful muntelui, a zis către dânsul: „Omul lui Dumnezeu, împăratul îţi porunceşte să te pogori de aici şi să mergi la dânsul". Sfântul Ilie a răspuns: „Dacă sunt om al lui Dumnezeu, atunci să se pogoare foc din cer să te mistuie pe tine şi pe cei 50 de oameni ai tăi". Atunci a căzut îndată foc din cer și i-a prefăcut pe toţi în cenuşă. Apoi, împăratul a trimis pe un alt ostaş, tot cu 50 de bărbaţi, şi acelora li s-a făcut acelaşi lucru; căci, căzând foc din cer, i-a mistuit. Împăratul a trimis şi pe al treilea mai mare peste 50 de bărbaţi.

Acela, ştiind ce au pătimit trimişii cei mai dinainte de el, s-a dus la Sfântul Ilie cu frică și cu smerenie şi, plecându-se înaintea lui, l-a rugat, zicând: „Omule al lui Dumnezeu, sufletul meu este gata înaintea ta, cum şi sufletele acestor robi care sunt cu mine, miluieşte-ne pe noi, care n-am venit de voia noastră, ci trimişi; deci, nu ne pierde cu foc, ca pe cei trimişi

mai înainte de noi". Proorocul a iertat pe cei ce veniseră cu smerenie, iar pe cei ce veniseră cu mândrie și cu stăpânire și voiau a-l duce ca pe un rob, nu i-a cruțat. Deci, Sfântul Ilie a luat porunca Domnului, ca să meargă la împărat fără temere cu rândul al treilea și să-i zică aceleași cuvinte, care le zisese mai înainte.

Sculându-se omul lui Dumnezeu, a mers cu cel mai mare peste cei 50 și cu oamenii lui și, ajungând la împărat, a zis către dânsul: „Așa grăiește Domnul; deoarece ai trimis la Baal să întrebe despre viața ta, ca și cum n-ar fi fost Dumnezeu în Israel, pe care ai fi putut să-L întrebi, pentru aceea nu te vei scula de pe patul pe care zaci, ci vei muri". Astfel a murit Ohozie, după cuvântul Domnului cel grăit prin gura proorocului. După Ohozie, împărăția lui Israel a luat-o Ioram, fratele lui, deoarece Ohozie n-a avut fiu. În vremea lui Ioram, s-a sfârșit casa lui Ahab, pierzându-se de mânia dumnezeiască, în zilele Sfântul Prooroc Elisei, precum se scrie în viața lui.

Când s-a apropiat vremea în care voia Domnul să ia pe Ilie la sine viu cu trupul, Ilie și Elisei mergeau de la Galgal, o cetate care se numea

astfel, la cetatea Betel. El, văzând cu dumnezeiască descoperire răpirea lui, care i se apropiase, voia să ia pe Elisei în Galgal, tăinuind înaintea lui, cu smerită cugetare, preamărirea ce era să i se facă de Dumnezeu, şi a zis către Elisei: „Tu să şezi aici, că pe mine m-a trimis Domnul până la Betel". Sfântul Elisei, ştiind asemenea din dumnezeiasca descoperire ceea ce era să fie, i-a răspuns: „Viu este Domnul şi viu este sufletul tău, că nu te voi lăsa". Deci, ei au mers amândoi până la Betel. Fiii proorocilor care locuiau în Betel, apropiindu-se deosebi de Elisei, i-au zis: „Tu ştii că Domnul va lua pe stăpânul tău de la tine?" Elisei a răspuns: „Ştiu, dar tăceţi". După aceasta Sfântul Ilie a zis către Elisei: „Tu şezi aici, că pe mine m-a trimis Domnul la Ierihon". Elisei a răspuns: „Viu este Domnul şi viu este sufletul tău că nu te voi lăsa"; deci, amândoi au mers la Ierihon.

Apropiindu-se de Elisei, fiii proorocilor din Ierihon i-au zis: „Ştii că Domnul va lua astăzi de la tine pe stăpânul tău pe deasupra capului?" Elisei a răspuns: „Ştiu, dar tăceţi". Sfântul Ilie a zis către Elisei: „Şezi aici, că Domnul m-a trimis la Iordan". Elisei a zis: „Viu este Domnul

și viu este sufletul tău, că nu mă voi depărta de tine". Și au mers amândoi, iar 50 de bărbați din fiii proorocilor s-au dus în urma lor, de departe. Când amândoi sfinții prooroci au ajuns la Iordan, Ilie a luat cojocul său și învârtindu-l, a lovit apa cu dânsul și s-a despărțit în două; apoi au trecut amândoi ca pe uscat. După ce au trecut ei Iordanul, Ilie a zis către Elisei: „Cere de la mine ce vrei, mai înainte de a fi luat de la tine". Elisei a zis: „Cer ca darul din tine să fie îndoit în mine". Ilie i-a zis: „Greu lucru ai cerut; însă, dacă mă vei vedea când voi fi luat de la tine, ți se va împlini cererea; iar de nu mă vei vedea, nu ți se va împlini cererea".

Pe când mergeau ei și grăiau, deodată s-a arătat între amândoi un car cu cai de foc și Ilie s-a luat spre cer. Elisei privea și striga: „Părinte, părinte, carul și caii lui Israel", ca și cum ar zice: „O, părinte, tu ai fost toată puterea lui Israel, care mai mult cu rugăciunea și cu râvna ta ai ajutat împărăția lui Israel, decât multă mulțime de viteji și de ostași înarmați", și nu l-a mai văzut. Elisei s-a apucat de hainele sale și le-a rupt tânguindu-se. Atunci a căzut de sus cojocul lui Ilie, lăsat peste dânsul și, luându-l,

a stat pe țărmurile Iordanului; despărțind cu el apa ca și Ilie, a trecut pe uscat; și astfel s-a făcut moștenitor darului care lucra în învățătorul lui.

Sfântul Ilie, proorocul lui Dumnezeu, fiind luat cu trupul în carul cel de foc, până acum este viu în trup, păzindu-se de Dumnezeu în locașurile cerești. El a fost văzut în Tabor de cei trei Sfinți Apostoli în vremea Schimbării la Față a Domnului și iar se va vedea de oamenii cei muritori trupește, înaintea venirii a doua pe pământ a Domnului și cel ce mai înainte a scăpat de sabia Izabelei, va pătimi în acel timp de sabia lui Antihrist, împreună cu Enoh și cu Ioan. De atunci încolo se va învrednici de mare cinste nu numai ca prooroc, dar ca și mucenic în ceata sfinților, de la dreptul dătător de plată Dumnezeu, Cel Unul în trei fețe, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, Căruia se cuvine cinstea și slava, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin (V. Sf. 20 iul.).

ČINSTITUL PARACLIS

AL SFÂNTULUI

PROOROC ILIE

CE SE CITEŞTE LA VREME DE NEPLOAORRE

EDIŢIA a III-ia

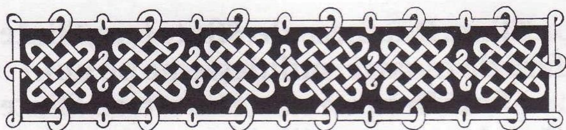
Apobată de Sf. Sinod

ALCĂTUIT DE

SCHIMONAHIA TECLA

— DIN —

Sf. Monastire Varatec

Cinstitul paraclis al Sfântului Proroc Ilie

Ce se citeşte la vreme de neplouare

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie!

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, Care pretutindeni eşti şi toate le plineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi Te sălăşluieşte întru noi şi ne curăţeşte de toată întinăciunea şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi. Doamne, curăţeşte păcatele noastre, Stăpâne, iartă fărădelegile noastre; Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte, Doamne miluieşte, Doamne miluieşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, Carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi

iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel viclean. Ca a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne miluieşte (de 12 ori). Slavă... Şi acum...

Apoi:

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu!

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu!

Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Însuşi Hristos, Împăratul şi Dumnezeul nostru!

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta; auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi

viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrabă auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi

pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă; bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului (de 3 ori).

Tropar, glasul al 2-lea.

Pe tăinuitorul cel încredinţat al mântuirii a toată lumea, pe Proorocul cel înalt zburător, care prin văzduh s-a văzut umblând, pe podoaba cea aleasă a proorocilor, adunându-ne credincioşii să-L lăudăm şi cu umilinţă să-L rugăm, să îmblânzească şi acum pe Domnul pentru norodul său, care se topeşte de setea tuturor bunătăţilor, ca prin milostivirea Sa, să miluiască sufletele noastre.

Slavă... Şi acum... al Născătoarei

Nu vom tăcea Stăpână niciodată, a vesti facerile de bine, care ai făcut din veac, neamului omenesc, cu naşterea Ta, mântuind lumea şi cu neadormită rugăciunea ta, îmblânzind totdeauna

pe Dumnezeu cel milostiv, pentru norodul cel greşit, care năzuieşte la ajutorul Tău, prea curată.

Psalm 50: Miluieşte-mă, Dumnezeule...

Canonul

Peasna 1, glasul al 2-lea.

Irmos: *«Apele Mării Roşii de demult le-ai despărţit, cu toiagul puitorului de lege, mai înainte arătând crucea, cu intrarea, cinstita îngropare şi cu ieşirea, Dumnezeiasca înviere; poporului care, cu cântare de laudă, Izbăvitorului cânta, cântare de biruinţă».*

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe râvnitorul după Dumnezeu, pe învăţătorul norodului celui depărtat de la Dumnezeu, pe făcătorul de minuni, căruia stihiile s-au supus şi cerul i-a dat ascultare, cu cântări de laude să-l cinstim, ca să se roage şi

acum, să ne miluiască pe noi cei osândiţi pentru păcate şi să dăruiască veselie norodului său.

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe văzătorul de Dumnezeu, pe mustrătorul împăraţilor celor fără de lege şi pedepsitorul proorocilor celor mincinoşi, care până acum în trup petrece şi va să fie înainte mergător la a doua venire a lui Iisus Hristos, să-l cinstim; căci mult poate cuvântul gurii sale înaintea Celui Atotputernic, care suferă cu îndelungă răbdare, aşteptând pocăinţa noastră a păcătoşilor.

Slavă...

Nu voieşte Stăpânul a toate pierzarea neamului omenesc, ci cu iubirea Sa de oameni, pedepsindu-ne cu milă, voieşte a ne smeri sub mâna cea înaltă a milostivirii Sale.

Şi acum...

Pe tine te-au lăudat oarecând, în cartea proorocilor, cea mai strălucită decât razele soarelui, că vrei să naşti pe Soarele Slavei, Care va să mântuiască tot neamul lui Adam şi să-l ridice la strălucirea cea dintâi, de unde căzuse prin păcat.

Peasna a 3-a

Irmos: «Cu cuvântul Tău, Doamne, cerurile ai întemeiat şi prin cuvântul Proorocului Tău, cerurile ai încuiat Tu şi inima mea întru credinţă o întăreşte».

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe proorocul, cel minunat între prooroci, la a cărui naştere s-au arătat întru minune bărbaţi în haine albe îmbrăcaţi, cu foc învelind pe prunc şi foc dându-i să mănânce, mai înainte arătând râvna cea cu văpaie arzătoare şi mergerea spre cer în căruţă de foc, cu laude să-l cinstim, că prooroc al Domnului este, pe care Îl îmblânzeşte, când se roagă Lui.

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Răsărit din seminţie Preoţească, ai iubit curăţia şi punându-ţi toată nădejdea spre Dumnezeu din tinereţe, ca un înger fără prihană fiind cu sufletul şi cu trupul ca un Serafim, cu înfocată dragoste arzi; ai iubit foarte pe Dumnezeu şi cu Dumnezeu vorbind te-ai umplut de Dumnezeiesc har.

Slavă…

Pentru viaţa cea asemenea cu Îngerii, mare îndrăzneală a câştigat către Dumnezeu, Sfântul Ilie, şi toate câte a cerut de la milostivirea Lui lua, căci a aflat înaintea Domnului mult dar. Să ne rugăm deci acum şi noi păcătoşii, să ceară milă, ca cel ce poate, cu cuvântul său, să deschidă uşile cerului şi să răcorească văzduhul cel aprins, precum atunci a deschis cerul prin cuvântul gurii sale.

Şi acum…

Fiecare unde se mânuieşte, acolo după dreptate şi aleargă, şi care altă scăpare ca aceasta este precum tu, de Dumnezeu Născătoare, care acoperi şi mântuieşti sufletele noastre.

Catavasie.

Mântuieşte din nevoi, Proorocule al lui Dumnezeu Ilie, căutând cu milostivire spre norodul cel ce se află întru primejdii, că toţi te avem mijlocitor către Dumnezeu şi grabnic izbăvitor.

Caută cu milostivire, cea cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu, şi vindecă durerea sufletului meu.

Doamne miluieşte de 12 ori.

Sedelna glasul al 4-lea Podobie.

Arătatu-te-ai astăzi:

Ca un mijlocitor şi fierbinte rugător arată-te către noi, proorocule, rugând pe Dumnezeu pentru norodul cel ce a

greşit; ca să se milostivească şi să ne dea mila sa cea bogată.

Peasna a 4-a

Irmos: *Taina cea ne tâlcuită a întrupării Tale Hristoase Dumnezeule, cu taină mai înainte văzând-o Avacum, că din desime umbroasă, neschimbat întrupându-Te ai ieşit, întru uimire fiind a strigat: Venit-ai spre a doua zidire a lui Adam, slavă puterii tale, Doamne.*

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Foarte durându-l inima pe proorocul, văzând fărădelegile împăraţilor şi ca un râvnitor după Dumnezeu, s-a întărit inima a-L ruga să nu plouă pe pământ, fără numai prin cuvântul gurii sale, şi a fost ascultat slujitorul cel adevărat al lui Dumnezeu.

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pentru fărădelegile noastre s-a vărsat acum mânia lui Dumnezeu peste noi

fiii neascultării, căci ne-am depărtat de la calea cea mântuitoare a poruncilor lui Dumnezeu, umblând în căile voilor inimilor noastre cele rele.

Slavă...

Fie-ţi milă Proorocule al lui Dumnezeu şi te milostiveşte, şi roagă pe Stăpânul cel bun şi îndurat, să deschidă uşa milostivirii Sale şi să dăruiască ploaie pământului celui însetat, fiindu-Ţi milă de săracii şi pruncii norodului, care nu au alt ajutor, fără numai mila celui cu totul milostiv.

Şi acum...

Tu eşti uşă neumblată care duci la Cer. Deschide tuturor uşile pocăinţei, curăţind de păcate pe cei credincioşi cu ploile milei Tale şi adapă pe cei însetaţi; ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită.

Peasna a 5-a

Irmos: *«Pe tine soarele Slavei, din inimă te slavoslovesc, lăudând înfricoşata şi*

Dumnezeiasca înviere. Că Tu eşti singur Împărat şi Stăpânitor puternic, şi dătător al păcii».

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Râvnitor fiind foarte după Dumnezeu, acest fel de milă ai arătat, ca prin vremelnică pedeapsă să se pedepsească norodul cel ce făcea fărădelege, ca dintru aceasta, să se îndrepteze, dar Preaînduratul Dumnezeu, şi întru aceasta era negrabnic, îndelung răbdând, ca un iubitor de oameni.

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Nevrând Dumnezeu, să mâhnească, pe cel ce ca un fiu îi slujea întru toate poruncile Lui, a încuiat Cerul prin cuvântul proorocului Său; şi iarăşi i-a poruncit, mergând să se arate împăratului, că voieşte să dea ploaie pe pământ spre veselia noroadelor.

Slavă...

Dumnezeule preaînalte! pe Tine stelele Te slăvesc şi mărirea Ta o vestesc şi viermii din ţărână; împrejurul scaunului Tău, Luna şi stelele îşi fac mergerea lor, şi serafimul îşi pleacă genunchiul înaintea Ta. O! Dumnezeule, vino şi te sălăşluieşte în casa sufletului meu, având spre aceasta mijlocitor, pe proorocul Tău.

Şi acum...

Bucurie s-a făcut lumii, când ai primit de la înger, şi acum dăruieşte bucurie norodului celui smerit cu mijlocirile tale cele către înduratul Tău fiu, care a venit pe pământ să dea tuturor viaţă, iar nu moarte.

Peasna a 6-a

Irmos: *«Glasul graiurilor celor cu rugăciune, din suflet cu durere, auzind Stăpâne, izbăveşte-ne de rele, că Însuţi eşti pricinuitorul mântuirii noastre».*

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Vezi Proorocule şi te milostiveşte spre văzduhul cel foarte aprins, şi arşiţă de soare în toate zilele zăcând asupra, vezi şi pomii cum se jelesc şi florile se vestejesc şi dă cuvântul tău către Domnul, să miluiască zidirea sa.

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Vezi şi milostivirea cea negrăită a lui Dumnezeu câtă este, că Însuşi îţi poruncеşte să te rogi, ca prin cuvântul gurii tale să dea ploaie pe pământ spre bucuria şi îndestularea celor pe care i-a zidit după chipul Său, cu voia Sa.

Slavă...

Proorocul Iona a proorocit pierzarea Ninivei celei mari zicând că se vor pustii grădinile şi câmpiile, şi nu va fi cine să are şi să semene, dar, prin pocăinţă, s-a întors mânia de la dânşii. Îndură-te şi spre noi Proorocule şi mută pedeapsa

aceasta la neamurile care nu mărturisesc pe Dumnezeu.

Şi acum...

Uşa lui Dumnezeu, arată-ne Dumnezeieştile intrări, nouă robilor tăi, ca intrând întru curată mărturisire, dezlegare de cele rele să luăm, lăudându-te, de Dumnezeu Născătoare.

Catavasie.

Mântuieşte din nevoi, Proorocule al lui Dumnezeu Ilie, căutând cu milostivire spre norodul cel ce se află întru primejdii, că toţi te avem mijlocitor către Dumnezeu şi grabnic izbăvitor.

Caută cu milostivire, cea cu totul lăudată Născătoare de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului meu, şi vindecă durerea sufletului meu.

Doamne miluieşte de 12 ori.

Sedelna gl. al 6-lea

Podobie: *Toată nădejdea...*

În bucurie şi în durere, Dumnezeu este de faţă, întru marea cuviinţă a făpturilor sale. Cereasca binecuvântarea Lui se pogoară ca roua peste lucrul mâinilor noastre. O! Dulce mângâiere, Sfânt adevăr al credinţei cum ne-a chemat în lume spre Slava Sa şi din ce n-am fost ne-a adus a fi, spre lauda numelui Său.

SFÂNTA EVANGHELIA DE LA MARCU, (3, 13-17).

În vremea aceea s-a suit Iisus în munte şi a chemat la Sine pe care El Însuşi a voit şi au venit la El. Şi a rânduit ca să fie cu el doisprezece, pe care i-a numit apostoli, şi i-a trimis să propovăduiască şi să aibă putere a vindeca bolile şi să alunge demonii. Şi a pus lui Simen numele Petru şi pe Iacov al lui Zevedeu şi pe Ioan fratele lui Iacov şi le-a pus lor numele Voanerghes adică fiii tunetului.

SFÂNTA EVANGHELIE DE LA LUCA, (9, 51-56).

În vremea aceea fost-a când s-au apropiat zilele înălţării lui Iisus, El şi-a întărit gândul ca să meargă în Ierusalim. Şi a trimis vestitori înaintea Sa. Şi mergând ei, au intrat într-un sat al Samarinenilor ca să-I gătească Lui loc. Dar ei nu L-au primit pe Dânsul că El mergea spre Ierusalim. Şi văzând ucenicii lui, Iacov şi Ioan, au zis: Doamne, voieşti să zicem să se pogoare foc din cer şi să-i mistuiască precum şi Ilie a făcut? Iară Iisus întorcându-se i-a certat pe dânşii şi a zis: Nu ştiţi ai căruia Duh sunteţi voi? Că Fiul Omului n-a venit să piardă sufletele omenilor, ci să le mântuiască. Şi au mers într-alt sat.

SFÂNTA EVANGHELIE DE LA LUCA, (4, 22-30)

În vremea aceea toţi se mirau de cuvintele harului care ieşeau din gura lui Iisus şi ziceau: Au nu este acesta feciorul lui Iosif? Şi El a zis către ei: Cu adevărat veţi zice mie pilda aceasta: Doctore,

vindecă-te pe tine însuţi. Câte am auzit că s-au făcut în Capernaum fă şi aicea în patria ta. Şi le-a zis: Amin grăiesc vouă: că nici un prooroc nu este primit în patria sa. Şi întru adevăr grăiesc vouă: multe văduve erau în zilele lui Ilie în Israel când s-au încuiat cerul trei ani şi şase luni, cât s-a făcut foamete mare peste tot pământul. Şi către nici una dintru acelea n-a fost trimis Ilie fără numai la Sarepta Sidonului la o femeie văduvă. Şi mulţi leproşi erau în zilele lui Elisei Proorocul în Israel şi nici unul dintru dânşii nu s-a curăţit fără numai Neeman Sirianul. Şi auzind acestea, toţi cei din sinagogă s-au umplut de mânie. Şi sculându-se, L-au scos pe El afară din cetate. Şi L-au dus pe El până în sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor ca să-L arunce jos. Iar El trecând prin mijlocul lor s-a dus.

Slavă...

Pentru rugăciunile Proorocului Tău Ilie, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: *Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.*

Ajutorului omenesc nu ne încredinţa pe noi, Preasfânta Stăpână, ci primeşte rugăciunea robilor tăi, că scârbele ne cuprind şi nu putem răbda săgetările diavolilor, acoperământ nu ne-am agonisit nicăieri unde să scăpăm noi, păcătoşii, pururea fiind biruiţi, mângâiere nu avem afară de tine, Stăpâna lumii. Nădejdea şi ajutătoarea credincioşilor, nu trece rugăciunile noastre, ci le fă de folos.

Ectenia pentru ploaie

Doamne miluieşte de 12 ori.

Ecfonis: Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni ale Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care eşti binecuvântat, împreună cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum si pururea şi în vecii vecilor.

Peasna a 7-a

Irmos: «Tinerii din Ierusalim, cei întocmai cu Treimea cea în trei lumini, de suflări răcoritoare îndulcindu-se, porunca împăratului au călcat şi rătăcirea idolilor o au surpat şi cântare Domnului au cântat: Bine este cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri».

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Domnul cel prea milostiv, te-a păzit viu trimiţându-te către pârâul Horat şi prin corb ţi-a trimis pâine, ca să te plece spre milostivire, ca să-L rogi să dea ploaie norodului celui ce se topea. Dar tu te întăreai foarte, cerând pedepsire

celor ce erau vrăjmaşi lui Dumnezeu şi nu cântau: Bine este cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Om fiind, te-ai temut de mânia Izabelei şi ai fugit în pământ străin. Dar noi, unde vom fugi de la faţa Domnului, fără numai te rugăm: Pleacă pe Domnul spre îndurare, asupra făpturii celei greşite, ştiind că trup este, duh ce trece şi nu se întoarce; şi ne îndreptează la pocăinţă, ca mântuindu-ne, bine să cuvântăm pe Dumnezeu în veci.

Slavă...

Adu-ţi aminte de săracii norodului şi de necazul văduvelor, care nu numai în vreme de foamete, ci şi în vremea îndestulării şi a îmbelşugării se lipsesc de hrana cea de toate zilele; şi miluieşte zidirea lui Dumnezeu, ca primind mila Lui prin rugăciunile tale, să lăudăm pe Dumnezeu şi pe Tine sluga Lui în veci.

Şi acum...

Prin naşterea ta Născătoare de Dumnezeu, vieţii celei din Eden iarăşi ne-am învrednicit. Pentru aceasta, ţie, ca unei făcătoare de bine, bucură-te, aducem şi pe Cel Născut din tine, Îl bine cuvântăm întru toţi vecii.

Peasna a 8-a

Irmos: «Învrednicitu-te-ai, o, preacinstite Proorocule, a vedea faţa lui Dumnezeu întru toată strălucirea cea Dumnezeiască, în muntele Taborului, de a căreia strălucire, Apostolii de uimire, ca de un somn s-au cuprins, ne putând a suferi raza ceea ce strălucea din slava Dumnezeirii».

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Trimis-a ţie, Domnul, foc din cer când spre cerere ţi-ai întins cuvântul spre arderea jertfei şi a celor de două ori câte cinci zeci de prooroci mincinoşi, care nu cunoşteau pe Domnul şi nu-şi plecau

genunchii înaintea Domnului, nici nu voiau împreună cu tine a cânta: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu putere de sus îmbrăcându-te, când ai fugit de la faţa împărătesei celei rele, cu o mâncare, patruzeci de zile, lungă cale ai călătorit, şi în Horeb, Domnul ca pe un prieten te-a cercetat. Învredniceşte-ne şi pe noi, prin post curat, să milostivim pe Dumnezeu cel mâniat pentru fărădelegile noastre cele multe.

Bine cuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt

Pe Cel din Treime pentru care, întru proorocie din Duhul Sfânt blagoslovind, multe ai cuvântat, roagă-L să ne miluiască şi să treacă cu vederea păcatele noastre şi în ziua judecăţii, când va şedea pe scaunul Său, să vedem faţa Lui, neosândiţi.

Şi acum...

Pe Maria cea Preacurată şi Preasfântă, Născătoare de Dumnezeu, fecioarele toate, dans Dumnezeiesc împreunând, bucurându-se, o laudă cu un glas strigând: Bucură-te ceea ce ai izvorât nouă Izvorul bucuriei.

Să lăudăm bine să cuvântăm...

Tinerii cei frumoşi cu sufletele, în cuptor fiind aruncaţi, tărie veşnică au ridicat, pe Dumnezeul cel ceresc mărturisindu-L şi cu glas ca de muziceşti organe au cântat: Bine să cuvinteze toată suflarea şi zidirea pe Împăratul Cel peste toată zidirea, întru toţi vecii.

Peasna a 9-a

Irmos: «Pe Fecioara cea cu chip frumos, strălucit şi cu totul binecuvântat, pe Împărăteasa cea cu aur împodobită, care lumii a născut ploaia cea cerească şi veşnică viaţă tuturor a răsărit: Pe Maria cea sfinţită lui Dumnezeu, toate neamurile o măresc».

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cât a fost cu putinţă vederii omeneşti, te-ai învrednicit a vedea pe Domnul, în vânt prea subţire; dar noi cu totul fiind îngreuiaţi de păcate, căutând asupra cerului şi a pământului, din făpturi cunoaştem pe Ziditorul şi, mila Sa aşteptând, ca pe Dumnezeul nostru bine Îl cuvântăm în veci.

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Înfricoşătoare minuni ai săvârşit cu puterea lui Dumnezeu, foc din cer ai pogorât peste apa cea de trei ori turnată peste jertfe. Prooroceşte cinstind întru aceasta pe Treimea cea de o fiinţă, Care mai pe urmă avea să se arate în trei Feţe, dar despărţită, şi ca un prooroc mare al Domnului ai proorocit cele ce vor să fie: şi pe Elisei, l-ai umplut de îndoit dumnezeiesc dar.

Sfinte Proorocule Ilie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Toate le poţi o, Proorocule, fiind îmbrăcat cu putere de sus, de Cel ce dă tuturor putere şi toate le ţine cu mâna Sa, Unul Dumnezeu în Treime nedespărţit, cunoscut în trei Feţe de prooroci închipuit, de Apostoli văzut şi de Mucenici mărturisit. Unul Dumnezeu în trei Feţe într-o Dumnezeire proslăvit.

Slavă...

Pe cât ai fost de râvnitor, pe atâta şi Dumnezeu te-a proslăvit, că te-a făcut nemuritor, ridicându-te la cer în căruţă, cu cai de foc. Pentru aceasta şi noi credincioşii adunându-ne, cinstind pomenirea ta, te rugăm cu aceiaşi râvnă, roagă-te Milostivului Ziditor, să dăruiască ploaie pământului celui însetat, ca adăpând brazdele lui, să rodească hrană zidirii Sale, spre Slava numelui Său.

Şi acum...

Nu trece cu vederea glasurile slugilor tale Stăpână, ci cu dinadinsul, roagă pe Făcătorul tuturor ca să izbăvească neamul omenesc de foamete şi de toată mânia, dând biruinţă şi tuturor întărire sufletească şi împărtăşirea cereştii şi Dumnezeieştii Împărăţii.

Stihiri glas al 2-lea singur glasul

Pe proorocul cel mare între prooroci, veniţi credincioşii să-l lăudăm, cu cântări duhovniceşti. Că acesta luând putere de la Dumnezeu, a încuiat cerul să nu plouă şi iarăşi prin cuvântul gurii sale, l-a descuiat şi pe proorocii cei mincinoşi i-a ruşinat. Şi acum la cer ridicat fiind, mijloceşte neamului omenesc de la Dumnezeu milă şi îndurare, împreună şi mântuire sufletelor noastre.

Veniţi să ne închinăm şi să cădem şi să plângem înaintea Domnului celui ce ne-a făcut pe noi.

Proorocul lui Dumnezeu, viu păzindu-se de Dumnezeu, în lăcaşurile

Raiului, văzut a fost în vremea schimbării la faţă a Domnului de cei trei Sfinţi Apostoli; şi iarăşi se va vedea de oamenii cei muritori, trupeşte umblând, înaintea venirii a doua a Domnului, prin sfârşit mucenicesc şi de mai mare slavă se va învrednici întru slava venirii Sale, când va veni să curăţească toate cu foc şi să plătească fiecăruia.

Iară mie foarte îmi sunt cinstiţi prietenii Tăi, Dumnezeule, foarte s-au întărit stăpânirile lor.

Omul lui Dumnezeu fiind şi credincioasă slugă, voia ta totdeauna o împlineşte, când cu cuvântul Îl rogi pe Dânsul, că se pleacă de îndurări, din fire milostiv fiind. Caută din înălţimea odihnei tale spre norodul care înoată în viforul a multor feluri de nevoi, iar mai amară făcându-se vremea aceasta, întru care prin aprinderea văzduhului, toate se veştejesc şi pier. Roagă-L, cu cuvântul tău, să se îndure spre zidirea Sa şi să mântuiască sufletele noastre.

Slavă... glas acelaşi.

Când a voit Dumnezeu să te proslăvească, ridicându-te la cer, atunci de îndoit dar ai umplut pe Elisei, cel ce urma ţie ca un ucenic. Veniţi dar adunările credincioşilor să cinstim pe proorocul cel mare, care cu o cheie descuie cerul şi să strigăm către dânsul. Viu este Domnul şi viu este sufletul tău, că nu te vom lăsa pe tine până ce nu vei îmblânzi pe Dumnezeul tuturor cu cuvântul tău, ca să verse pe pământ ploaie, spre răcorirea văzduhului şi înmulţirea roadelor celor spre hrana vieţii, fără de care şi tu, om fiind, nu ai putut a vieţui, care prin milostivirea lui Dumnezeu ţi s-a trimis prin păsările cerului, primeşte rugăciunile noastre şi ne dăruieşte cererile, împreună şi mântuire sufletelor noastre.

Şi acum...

Toată nădejdea noastră spre tine o punem Maica lui Dumnezeu; păzeşte-ne sub acoperământul Tău.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, cel mai Înalt de cât toate cele înalte, care ai făcut toate cele văzute şi nevăzute. Care cu îndelungă răbdare, toate fărădelegile şi păgânătăţile noastre le suferi. Şi cu nemărginită bunătate, tuturor dai hrană la bună vreme, aşteptând pocăinţa şi îndreptarea noastră.

Caută şi acum cu ochii Tăi cei milostivi şi trimite părinteasca Ta îndurare spre zidirea ta, adăpând pământul cu îndestulată umezeală spre hrana celor ce locuiesc pe dânsul. Învredniceşte-ne milei Tale şi ne luminează mintea noastră spre cunoştinţa Ta. Îmblânzeşte-Te, Doamne, din fire fiind bun, blând şi milostiv: pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale Proorocului Ilie, ale

slugii Tale celei adevărate şi ale tuturor Sfinţilor. Amin.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim: Sfinte Dumnezeule... şi, după Tatăl nostru: Tropa-rul Sfântului: Slavă... Şi acum... al Născătoa-rei, (la începutul Paraclisului) *Şi Otpustul.*

1929 luna mai

Troparul Sfântului Prooroc Ilie Tezviteanul

Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, gonește bolile și pe cei leproși curățește. Pentru aceasta și celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăște tămăduiri.

Condacul Sfântului Prooroc Ilie Tezviteanul

Proorocule și înainte-văzătorule al lucrurilor celor mari ale lui Dumnezeu, Ilie cel cu nume mare, care cu cuvântul tău ai oprit norii cei curgători de apă, roagă pentru noi pe Unul, Iubitorul de oameni.

ISBN: 978-606-529-338-0

